

dobro procenjuje raspoloženje sagovornika, kontrolišući sopstvenu provokativnost i sklapa mozaik o ličnosti koja je interesantna i van filmskih prostora.

A prostor je za autora knjige bio najveći izazov i najveći ograničavajući faktor. Pišući o filmovima i njihovim autorima Bosiljčić je morao da na malom prostoru kaže i sažme misao za koju bi u „normalnim“ okolnostima bile potrebne bar dve novinarske kartice. Ovako, često samo na dvadesetak redova, vodeći računa o profilu listova za koje je pisao i o čitalaštvu, morao je da orkestrira kritičnost, analitičarski duh, jasnoću stila i pristupačnost čitalačkoj publici. Nimalo lak posao u kome Bosiljčić dostiže potrebnu konciznost tako što u naslovu, u jednom pasusu, u dve, jednoj, pa nekad i u pola rečenice „daje dijagnozu“ i određuje vrednost onoga o čemu govori. Pri tome njegovi tekstovi, da ne budemo bukvalno shvaćeni, imaju i uvod i razradu i zaključak.

Autor poštuje specifična redakcijska opredeljenja ali nikad se ne stavlja u položaj da puko udovoljava čitaocu. On zadržava kritičarsko JA koje plasira kroz ponekad duhovit, ponekad gorak pogled na film, zaokružujući misao u jasnu i logičnu celinu.

Usredsređen na Holivud, on mu kroz redovno praćenje bioskopskih događanja prilazi direktno kroz pojedinačna vrednovanja i, što je i najbitnije, globalno, smeštajući filmove u kontekste postojećih trendova, pri tom blago anticipirajući neka nova filmska strujanja.

Blagonaklon prema filmu kao događaju Bosiljčić ređe piše o nekadašnjim domaćim filmovima, ali i tada razlikuje pojmove oštrog pera i zlog duha...

... U knjizi Bojana Ž. Bosiljčića koja se može shvatiti i kao hronika filmskih događanja od 1985. do 1992. ima dosta tekstova koji su izdržali vreme što, kad se podvuče crta, i jeste najvažnije, dokazujući da dnevno novinarstvo ne mora da bude pisanje kratkih vremenskih dometa.

S druge strane, ova knjiga nam vraća filmove koje smo voleli i podseća na vreme i prostore koji su nam sada daleki.

Nebojša Popović